

byl by v takovém případě obžalovaný proti uložení vyššího trestu, než který byl vysloven soudem okresním, zabezpečen předpisem § 477 odst. 2 tr. ř., jenž jest jedním z předpisů, v nichž dochází výrazu zásada zákazu reformationis in peius (srov. §§ 290, 293, 295, 359 tr. ř.). Tato zásada by ovšem obžalovaného nekryla v případech § 475 čís. 2 tr. ř., poněvadž tu právě sborový soud soudí jako stolice nalézací, nikoli k odvolání obžalovaného, a nezákonné předchozí řízení před okresním soudem nemůže míti účinku. Ale použití předpisu § 475 čís. 2 tr. ř. předpokládá, že okresní soud soudil o činu zakládajícím zločin nebo přečin. Ukáže-li se (v tom směru nenapadeným) rozhodnutím krajského jako nalézacího soudu, že kvalifikace činu obžalobního za zločin nebo přečin byla předpokládána mylně, a že čin je (byl) přestupkem, nebylo důvodu ke zrušení rozsudku soudu okresního a jest v důsledcích oné zásady pohlížeti na případ tak, jako kdyby nebyl vyšel z pravomoci soudu okresního a soudu krajského jakožto odvolacího ve věcech přestupkových. Důsledně zůstává obžalovaný, jedině se odvolavší, kryt proti zvýšení trestu v dalším řízení. Neměl proto nalézací soud, shledav v činu obžalovaného zase jen přestupek, vyslovovati nad obžalovaným trest přísnější, než byl vysloven rozsudkem soudu okresního. Tomu nevádí, že obžalovaný byl uznán rozsudkem krajského jako nalézacího soudu vinným přestupkem § 335 tr. zák., jehož sazba je přísnější, nežli trestní sazba § 431 tr. zák., podle něhož byl obžalovaný odsouzen soudem okresním. Rozhodno musí býti, an zákon sám takového rozdílu nečiní, že podle toho i onoho podřadí byl čin obžalovaného přestupkem, takže nebylo zákonného důvodu k použití § 475 čís. 2 tr. ř., a že se veřejný obžalobce z rozsudku okresního soudu neodvolal. V tomto ohledu bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uložit obžalovanému trest nepřesahující výměru trestu, uloženého mu rozsudkem okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. ledna 1929.

Čís. 3806.

Proti usnesení vrchních soudů nelze podle předpisů trestního řádu kromě zvláštních případů (jako §§ 39, 63 tr. ř.) podat stížnost.

Domněle poškozený nemůže žádati, by mu byl zřízen obhájce chudých k sepsání trestního oznámení (§ 41 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 13. března 1930, N I 82/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl stížnost Josefa V-a do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 7. června 1929, jímž byla zamítnuta jeho stížnost do usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. května 1929, zamítavšího žádost Josefa V-a o zřízení zastupce chudých k sepsání trestního oznámení.

Důvody:

Proti usnesení vrchních soudů nelze podle předpisů trestního řádu kromě zvláštních případů, jako §§ 39 a 63 tr. ř., týkající se zapsání do seznamu obhájců a povolení delegace vrchním soudem, podat stíž-

nost. Již z tohoto důvodu musela býti stížnost jako zásadně nepřipustná odmítnuta. Domnívá-li se stěžovatel, že nejvyšším soudem přípisem ze dne 22. června 1929 bylo nařízeno prvému soudu, by ustanovil stěžovateli zástupce chudých k sepsání trestního oznámení, je na omylu, neboť přípisem z 22. června 1929 byla jen přímo u nejvyššího soudu podaná stížnost postoupena soudu prvé stolice k příslušnému opatření, by předložil spisy týkající se této věci, bez nichž vyřízení stížnosti bylo nemožným. Jelikož nyní byly spisy předloženy, bylo o stížnosti rozhodnouti, jak se stalo, při čemž se ještě připomíná, že jest stěžovateli zůstaveno, by si sepsal oznámení sám nebo prostřednictvím právního zástupce, jehož si zvolí na vlastní náklad, nebo by oznámení dal sepsati do soudního protokolu; případ, že by mu jako domněle poškozenému mohl býti zřízen obhájce chudých k sepsání trestního oznámení, zákon vůbec nezná (viz § 41 tr. ř.).

Čís. 3807.

Povolení delegace není vyloučeno tím, že původně obviněný prohlásil, že nepodává prozatím návrh na delegaci; ono prohlášení není vzdáním se návrhu; návrh může býti po případě znovu opakován.

Důležitým důvodem pro povolení delegace jest, že jí může býti provedení trestního řízení zlevněno, zjednodušeno a urychleno.

Pro výklad, že lze povolit delegaci jen k ušetření delších cest úředních osob, neposkytuje zákon opory.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, Nd I 591/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnost soukromých obžalobců do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 3. prosince 1929, jímž byla u okresního soudu v Praze zahájená trestní věc proti obžalovanému pro přestupek proti bezpečnosti cti příkázána okresnímu soudu v Ústí n. L.

Důvody:

Předem jest zdůrazniti, že povolení delegace není vyloučeno tím, že původně obviněný prohlásil, že nepodává prozatím návrh na delegaci, ano prohlášení to není ještě vzdáním se návrhu na delegaci; návrh může býti podle konkrétního stavu řízení vždy zase opakován; ostatně, i kdyby se byl obviněný vzdal tohoto návrhu, není překážky, by nebyla delegace, pokud tu jsou zákonné předpoklady, povolena po případě i proti opačnému návrhu obviněného. Důležitým důvodem pro povolení delegace ve smyslu zákona jest, že delegací jiného soudu může býti provedení trestního řízení »zlevněno, zjednodušeno a urychleno«. Veškeré tyto předpoklady jsou splněny v souzeném případě. Obě strany, žalobci a obviněný, mají stálý pobyt v Ústí n. L.; jak z podání dále vysvítá, navrhl obviněný skutečně (což stížnost zřejmě přehlíží) k provedení důkazu pravdy výslech celé řady svědků, z nichž 26 bydlí v Ústí a jeden ve Štětí; ze všeho toho jasně vysvítá, že jest v zájmu rychlého a hlad-